Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатани вольнѣ одъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львовскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року 60 к.
мѣсячно 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 82. | Нинѣ: Мартиніана | Завтра: Аристарха, Клера, Перегріна | Второкъ 14 (26) цвѣтня 1892. | Всходъ сонця 4 г. 51 м.; заходъ 7 г. 5 м. Баром. 762 терм. + 12·0° + 3·0° | Рôкъ II.

Новѣ грошѣ а дорожня.

Вôдъ коли розойшла ся чутка, що вже въ червню с. р. мають бути заведенѣ новѣ грошѣ, замѣсть теперѣшныхъ ґульденôвъ або риньскихъ — короны, котрыхъ вартôсть буде рôвнати ся вартости половины теперѣшного ґульдена, и якись дрôбнѣ грошѣ, котрыхъ назва доси ще не звѣстна, настало заразъ пытане, чи новѣ грошѣ причинять ся до того, щобы теперѣшна дорожня хочь трохи зменшила ся. Люде чомусь думають, що скоро одиниця грошева стане менша, то мусить заразъ настати й дешевôсть, все мусить заразъ подешевѣти. Вôдтакъ вырынуло ще и друге пытане оскôлько новѣ грошѣ будуть выгôднѣйшѣ вôдъ теперѣшныхъ.

Що до сего послѣдного пытаня, то можна на него коротко вôдповѣсти. Коли правда, що нашѣ короны будуть мати таку саму вартôсть, якъ въ Нѣмеччинѣ марки, въ Франціи франки, въ Италіи ліры, а въ Румуніи та Болгаріи левы, то рѣчь очевидна, що зъ ними буде велика выгода, бо люде, що ѣздять за границю, и купцѣ, що стоять въ торговельныхъ вôдносинахъ до заграницѣ, не будуть мати великого заходу при обчислюваню нашихъ грошей на чужѣ, або чужихъ на нашѣ; а й въ нашôй монархіи, де теперь побôчь срѣбныхъ грошей суть ще паперовѣ и то двоякѣ, бо ноты банковѣ и державнѣ, а крôмъ того деякѣ оплаты треба ще платити золотомъ и обчисляти паперѣ та срѣбло на золотѣ грошѣ, устане всяка закрутанина, всяка недогôдность.

Не такъ легко вôдповѣсти на друге пытане, чи новѣ грошѣ зменшать дорожню. А вôдповѣдь на се пытане не лишь цѣкава але й важна, особливо для нашихъ людей, котрыхъ треба заздалегôдь остерегти передъ можливыми злыми наслѣдками, якѣ у насъ середъ темнои масы народу може за собою потягнути змѣна грошей.

Передовсѣмъ треба мати то на увазѣ, що грошѣ сами по собѣ не мають тои вартости, яку имъ звычайно приписуемо, хочь безперечно яко металь мають такожь свою вартôсть. Грошѣ, то — такъ сказати бы — лишь посередникъ въ обмѣнѣ товарôвъ, на котрыхъ вартôсть складають ся ихъ бôльшій або меншій ужитокъ для чоловѣка и праця людска въ ихъ робленю. Коли отже заводять ся новѣ грошѣ, то черезъ то ще не можна пôднести або зменшити ужитку нѣякихъ товарôвъ, вôнъ мусить позостати однаковый, а такъ само не може держава черезъ новѣ грошѣ зменшити або збôльшити працѣ и коштôвъ на продуковане тыхъ товарôвъ безъ кривды одныхъ въ користь другихъ. Змѣна грошей зваживши рѣчь докладно, не може робити анѣ дешевôсти анѣ дорожнѣ. Треба дальше зважити й то, що дорожня мае часто свое жерело не такъ въ великôй трудности и коштахъ самои продукціѣ, якъ часто въ охотѣ наживы продуцентôвъ, котрѣ змовившись, пôдносять цѣны товарôвъ, не разъ навѣть найпотрѣбнѣйшихъ якъ н. пр. збôже, дуже высоко и роблять черезъ то дорожню. Для такихъ людей кожда нагода добра и они користаючи, изъ маючои наступити змѣны грошей, могли бы теперѣшну дорожню не лишь удержати, але ще може и збôльшити. На такій случай треба завчасу бути приготовленымъ и мати ся на осторожности, передовсѣмъ знати вартôсть новыхъ грошей, а то буде чей рѣчь легка, бо теперѣшный риньскій буде мати якъ разъ двѣ короны, отже рахуба легка. Навѣть нашъ селянинъ хочь бы якъ темный повиненъ легко зрозумѣти, що то, що доси платило ся по риньскому повинно бы платити ся по двѣ короны, а то що по пять риньскихъ — по десять коронъ. Вôдъ обманьства, выходячого изъ нагоды змѣны грошей можна буде отже легко устеречи ся, але то ще не вплыне на зменшене теперѣшнои дорожнѣ.

Але есть инше причина дорожнѣ, въ котру люде — такъ сказати бы — несвѣдомо и самохôть лѣзуть. Ото бувае часто, що для самои выгоды въ численю, а навѣтъ лишь для того, щобы „кругло" платити, установляе ся на деякѣ продукты певну сталу цѣну, хочь тѣ продукты тôлько не вартѣ. Такимъ способомъ войшло у насъ въ звычай, що декотрыхъ продуктôвъ не можна н. пр. инакше купити

1

Гіпнотизмъ.

Въ двохъ напрямахъ працюе духъ чоловѣка: добуваючись изъ своеи слабосильнои ослоны, що его держить у собѣ, розглядаесь вôнъ въ своѣмъ найблизшôмъ окруженю, перелѣтае въ однôй хвили незмѣримѝ просторы свѣта, пôднимаесь зъ однои звѣзды на другу и спѣшить чимъ разъ дальше, та шукае по дорозѣ тыхъ споконвѣчныхъ правилъ, що удержують сей свѣтъ въ чуднôй якôись гармоніи, ажь наконець утомленый міліярдами миль дороги и не дôйшовши всему нѣ конця нѣ причины, вертае назадъ туды, зъ вôдки выйшовъ, скупляе ся самъ въ собѣ и зъ новою силою кидае ся въ противный напрямъ, въ свѣтъ духа, стараючись спôзнати и зрозумѣти себе самого и ту ослону, вôдъ котрои не може инакше хиба лишь на вѣки вôдлучитись. Въ однôмъ и другôмъ напрямѣ збирае вôнъ на дорозѣ всѣлякѝ досвѣды и спостереженя, та высновуе зъ нихъ науки, що вôдтакъ становлять знане чоловѣка.

Але якъ въ першôмъ напрямѣ здобутки людского духа можна бы назвати великими, такъ въ другôмъ напрямѣ суть они такъ маленькѝ, и неяснѝ, що духъ людскій ходить тутъ якъ бы середъ темноты и щоразъ шукае собѣ дороги, якъ бы зъ неи выйти. И щожь дивного, що духъ людскій блукае въ сѣмъ напрямѣ, коли вôнъ доси не бувъ навѣть въ силѣ розслѣдити и розпôзнати хочь бы лишь то тѣло, зъ котрымъ такъ тѣсно звязаный. Духъ чоловѣка ловить ся за промѣнь свѣтла, пне ся по нѣмъ на сонце и звѣзды, уносить ся по воздусѣ, спускаесь зъ высоты по капелькахъ росы на землю и всему здаесь знати причину; лишь коли вгляне трохи глубше въ ту свою смертельну ослону, видить, що все таки еѣ не знае, хочь нѣбы то розслѣдивъ вже кожду й найменшу еѣ жилку, та нѣбы то й знае причину хочь бы й найменшого руху еѣ нервôвъ.

Тѣло людске зô всѣма своими проявами то не менша загадка для чоловѣка, якъ цѣлый безмежный свѣтъ по за нимъ, зô всѣма своими сонцями и звѣздами, не менше неприступне, якъ та звѣзда, зъ котрои промѣнь свѣтла мусить ажь вôсѣмъ сотъ лѣтъ летѣти, щобы дôстатись на землю, хочь въ однôй секундѣ перелѣтае 42 тысячѣ миль.

Щожь дивного, що чоловѣкови доси ще не удалось розслѣдити всѣхъ силь свого тѣла и духа, хочь его наводили и наводять на нихъ всѣлякѝ проявы? Може бути, що колись удасть ся ему бодай частинку зъ нихъ розслѣдити и спôзнати, але всему вôнъ таки не дôйде конця, бо розумъ его за слабый, щобы все обняти, все зрозумѣти.

А всежь таки чоловѣкъ не унивае въ своихъ розслѣдахъ и робить, що въ его силѣ, а труды его вѣнчають ся иподѣ, коли вже не повнымъ, то бодай хочь маленькимъ успѣхомъ. Розслѣды надъ его власнымъ тѣломъ и духомъ довели н. пр. теперь до того, що вôнъ выслѣдивъ, або скажѣмъ лѣпше, впавъ на слѣдъ якоись новои силы въ своѣмъ тѣлѣ, котрои доси ледви догадувавъ ся. Що то за сила, чи то сила духа, чи сила тѣла, чи одного и другого разомъ, годѣ ще нинѣ сказати; тѝ що пильно за нею слѣдять, знають лишь цѣлый радъ зъявищъ и умѣють лишь тôлько сказати, що жереломъ тои силы суть нервы людского тѣла. Всѣ проявы тои силы збирають они пôдъ одну спôльну назву „гіпнотизмъ", про котрый тутъ хочемо дещо розказати. Заким однакожь приступимо до историчного представленя розвою науки о гіпнотизмѣ и его теперѣшного стану, розкажемо насампередъ про деякѝ цѣкавѝ проявы, якѝ зъ давенъ давна на гіпнотизмъ наводили.

I.

(Зъявища въ природѣ чоловѣка, що навели на гіпнотизмъ).

За далеко бы то насъ завело, нахолибъ мы хотѣли наводити всѣлякѝ зъ давенъ давна звѣстнѝ зъявища въ житю чоловѣка, що навели мыслячихъ людей на якусь тайну силу въ тѣлѣ чоловѣка и дали основу до теперѣшнои науку о гіпнотизмѣ, длятого обнежимось лишь на деякѝ цѣкавѣйшѝ факты.

Зъ давенъ давна було звѣстно, що декотрѝ люде западають въ якійсь дивный сонъ, въ котрôмъ мимо того, що сплять и мають очи

лишь за 2 кр., або за 5 кр., за 10 кр.; суть товары, котрѣ лишь зъ простого звычаю не платять ся инакше лишь по риньскому. По такъ званыхъ базарахъ дуже богато предметôвъ не платить ся инакше, якъ лишь по ринскому, хочь они певно лишь половину того вартѣ. Въ такихъ выпадкахъ треба буде при змѣнѣ грошей конче на то уважати, щобы тыхъ цѣнъ не пôдношено и щобы кругле число уживане доси при плаченю осталось и дальше. Нинѣшнѣ булки н. пр., що платять ся по 2 кр., а певно бôльше не вартѣ якъ крейцаръ або пôвтора, нехай бы платили ся и дальше новыми грошми, якъ они тамъ будуть называти ся — н. пр. по два феники, а хочь бы и по 4 феники вôдповѣдно двомъ крейцарамъ але вже нѣколи для догôдности въ численю по 5 фениковъ. Такъ само знайшлось бы дуже богато инших продуктôвъ, при котрихъ можна бы теперѣшну цѣну безъ шкоды дла продуцентôвъ зменшити, а тогды можна бы сказати, що новѣ грошѣ принесли бы й дешевôсть. Але якъ держава такъ и край а особливо мѣскѣ громады повиннѣ бы завчасу о то постарати ся, щоби цѣну продажи хочь делкихъ продуктôвъ, особливо продуктôвъ поживы, вже наперёдъ управильнити и означити точно зъ горы, закимъ ще будуть заведенѣ новѣ грошѣ, такъ, щобы несовѣстнѣ торговельники не выкористовували хвилѣ загального заколоту, якій въ першихъ часахъ робить кожда змѣна грошей, и не робили бодай дорожню ще бôльшою, якъ есть теперь.

Перегляд политичный.

Вчера вôдбуло ся у Вѣдни велике торжественне вôдкрыте памятника польного маршалка Радецкого на площу передъ будынкомъ міністерства войны въ присутности Є. Вел. Цѣсаря, всѣхъ членôвъ цѣсарского дому перебуваючихъ у Вѣдни и многихъ достойниковъ войсковыхъ и цивильнѣхъ изъ всеи монархіѣ, та ветеранôвъ изъ военныхъ походôвъ въ рокахъ 1848 и 1849. Є. Вел. Цѣсарь повитавъ Є. Вел. Архікн. Альбрехта промовою, въ котрôй зазначивъ, що сей памятникъ героя патріота и отця вояковъ есть заразомъ и памятникомъ вдячности та жертволюбивости всѣхъ народôвъ остаючихъ пôдъ панованемъ Монарха. Є. Вел. Цѣсарь вôдповѣвъ на то, що памятникъ Радецкого буде голосити далекимъ поколѣнямъ, що вѣрна преданнôсть, сталôсть характеру и охота до дѣла зъ вѣрою въ спôлнѣ силы суть честнотами, котрѣ его и его войско зробили сильными для добра вôтчины и панующого Дому. Опôсля оглянувъ Є. Вел. Цѣсарь памятникъ и середъ грôмкихъ окликôвъ вернувъ до своеи палаты.

Зъ Вѣдня доносять, що намѣстникъ Зальцбурґа гр. Тунъ - Гогенштайнъ мае подати ся до димісіѣ а на его мѣсце буде именованый президентъ Буковины гр. Паче.

Зачувати, що проектъ закона управильненя валюты буде предложеный обомъ парляментамъ вже въ першихъ дняхъ мая.

Зъ Петербурга доносять, що особы, котрѣ мали нагоду видѣти въ послѣдныхъ дняхъ Вышнеградского, кажуть, що вôнъ есть такъ ослабленый, що нема надѣѣ, щобы мôгъ скоро подужати и вернути назадъ до свого уряду. Такъ само и станъ здоровля Ґірса есть дуже злый и его заступае теперь Шишкинъ.

Въ Парижи и въ цѣлôй Франціи взагалѣ выжидають зъ великимъ занепокоенемъ дня 1 мая. Всѣ власти на провінціи дôстали приказъ поступати въ той день якъ найострѣйше и колибъ показалась хочь бы найменша потреба, ужити навѣть войска. Войсковѣ власти дôстали знов наказъ поступати спôльно зъ властями цивільными.

Велике занепокоене выкликала въ Франціи такожь справа дагомейска, и пôдносять ся голосы, котрѣ закидають правительству недбалôсть та завзывають до вôйны зъ Дагомейцями.

Новинки.

Львôвъ дня 13 (25) цвѣтня.

— **Громадѣ Микулинцѣ** въ повѣтѣ снятиньскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Краевый Выдѣлъ именувавъ инжиніра Іосифа Янковского и Тадѣя Сикорского, обохъ у Львовѣ и Стан. Хржонщевского, управителя краковской експозитуры старшими инжинірами; инжинірôвъ II. кля сы, Ивана Блявта у Львовѣ, Фердинанда Гільбріхта въ Сяноку и Франца Ветуляніого въ Тарновѣ инжинірами I. кл., дальше инжинірôвъ-асистентôвъ: Стан. Оґонка Кароля Бозевича, Людв. Соболевского, Павла Дирдоня, Стан. Щепановского и Тадѣя Ґедля, усѣхъ у Львовѣ инжинірами-адъюнктами; инжинірôвъ-асистентôвъ: Северина Новаковского, Ант. Бѣганьского, Олександра Вербицкого, Мих. Корнелля, Ивана Бохняка у Львовѣ, а такожь Іос. Ґрывецкого въ Краковѣ, етатовыми инжинірами-асистентами; вкôнци елевами технічными: Ивана Галадая, Стан. Рібенбавера и Дениса Говарда.

— **Для вôддѣлу податкôвъ консумційныхъ** буде въ сѣмъ роцѣ, вôдъ 15 мая почавши отвореный курсъ науковый, котрый мае улекшити приступаючимъ до практичного испыту кандидатамъ належне пôдготовлене въ приписôвъ о податкахъ консумційныхъ и дати спромножнôсть членамъ сторожи скарбовои та урядникамъ концептовымъ основно присвоити собѣ знане теоретичне и практичне що до продукціѣ горѣвки, пива, цукру и олѣѣвъ мінеральныхъ та докладно зазнакомити ся зъ приписами оподаткованя тыхъ предметôвъ. Курсъ буде тревати до року разъ, черезъ 8 тыжднѣвъ. До слуханя выкладôвъ будуть припущенѣ: надстражники скарбовѣ, що зложили испыты бодай зъ добрымъ успѣхомъ на респіцієнтôвъ, респіцієнты, урядники скарбовои сторожи и иншѣ особы, що припущенѣ сталы до испыту практичного въ податкôвъ консумційныхъ. Кандидаты скарбовѣ на той курсъ, стаціонованѣ поза Львовомъ, одержать кошты подорожи и удержаня на часъ выкладôвъ. Поданя вносити треба до Дирекціѣ скарбовои найдальше до 30 цвѣтня.

— **Въ користь тов. „Львôвскій Боянъ"** зôбрала панѣ Олеся Озаркевичева въ домѣ о. Саноцкого, декана жовкôвского въ часѣ Великодныхъ свять 10 зр.

— **Для голодуючихъ мешканцѣвъ** Нагачева жертвувавъ п. Стефанъ Трухимъ, властитель Семерôвки 20 мѣхôвъ бульбы.

— **Въ Раранчи на Буковинѣ** будують Русины гр. кат. обряду деревяну церковь заходами о. Добряньского. Пляны выготовляе архітектъ п. В. Нагôрный.

— **Змѣна властителѣвъ.** Маетности Глогôвъ въ повѣтѣ ряшѣвскôмъ набувъ на власнôсть п. Адамъ Єндржейовичъ вôдъ дотеперѣшнои властительки ґр. Чернинъ.

— **Справа спадщины по бл. п. Ив. Борысикевичу.** Вѣденьскій мѣско-делеґованый судъ повѣтовый на Йозефштадтѣ завзывае вôдозвою зъ дня 9 цвѣтня 1892 р. всѣхъ наслѣдниковъ бл. п. Ив. Борысикевича, бувшого властителя реальности въ Увислѣ, котрѣ мають яке небудь право до спадщины, щобы они до року почавши вôдъ дня 9 цвѣтня 1892 р. зголосили свои права до наслѣдства въ тôмъ судѣ, бо въ противнôмъ случаю спадщина, для котрои установленый кураторъ п. Володимиръ Янкевичъ властитель реальности у Вѣдни Landstrasse, Hauptstrasse ч. 112, припаде въ хосенъ державы. Той самъ

замкненѣ, можуть не лишь зовсѣмъ безпечно ходити, але й выконувати всѣлякѣ роботы; колижь опôсля пробудять ся, не знають нѣчого о тôмъ, що зъ ними дѣялось або що робили. Для примѣру наведемо туть два історичнѣ факты.

Въ Саксоніи, въ такъ званôй саксоньскôй Швайцаріи, есть надъ самою рѣкою Лабою, мѣсто Кеніґштайнъ, а заразъ коло того мѣста, трошки на заходъ, пôднимаесь на стрôмкôй и майже неприступнôй скалѣ, крѣпость того самого имени. Крѣпость та грала въ давныхъ войнахъ велику ролю и уважалась за найсильнѣйшу въ Европѣ, бо положена на неприступнôй скалѣ, была вже зъ природы такъ укрѣплена, що ворогъ не мôгъ еѣ нѣякъ взяти, хиба що бувъ бы рокома стоявъ коло неѣ и старавъ ся еѣ залогу голодомъ выморити. Скала, на котрôй стоить та крѣпость, есть особливо въ однôмъ мѣсци вôдъ полудня дуже стрôмка и рôвна майже якъ стѣна. Богато лѣтъ тому назадъ, стояла тамъ залога, а часы были тогди якось непевнѣ, тожь въ крѣпости мали ся всѣ на бачности; день и нôчь стояла на всѣхъ кôнцяхъ крѣпости сторожа, лишь зъ тои стороны, де скала была найбôльше стрôмка, не было нѣякои. Одної ночи стало ся, що изъ залоги пропавъ десь безъ слѣду оденъ воякъ. Ще таки въ ночи спостережено, що его нема и заразъ кинулись всѣ за нимъ шукати, але на дармо; пропавъ десь безъ слѣду, хочь здавало ся, що вôнъ не мôгъ зъ крѣпости нѣгде утечи. По дни перешукано всѣ закутки крѣпости, але безъ нѣякого успѣху. Въ крѣпости наставъ переполохъ, залога налякалась якоись зрады; подвоено заразъ сторожу и навѣть уставлено на тôмъ мѣсци, де звычайно не было нѣякои, вôдъ найбôльше стрôмкои стороны скалы, а по краю розôслано гончѣ листы за втѣкачемъ. Около полудня давъ знати воякъ, що стоявъ на сторожи коло муру зъ тои стороны, де скала была найбôльше стрôмка, що чуе зъ долины якійсь голосъ, якъ колибъ хтось кликавъ о помôчь. Заразъ зôйшла ся старшина й почала слѣдити, зъ вôдки мôгъ бы той голосъ походити. По довшôмъ слѣдженю, ось що выкрылось: Въ половинѣ высоты стрôмкои скалы, росла досыть вже груба берѣзка. На тôй берѣзцѣ сидѣвъ пропавшій воякъ якъ на кони, державъ ся еѣ обома руками и кликавъ що силъ о помôчь. Вôнъ висѣвъ на нѣй межь небомъ а землею, середъ страшнои небезпечности; на гору по стрôмкôй скалѣ не мôгъ нѣякъ выдобути ся, а кождои хвилѣ мôгъ разомъ зъ берѣзкою повалити ся въ пропасть кôлькадесять сяжнѣвъ глубоку и забити ся на смерть. Принесено заразъ шнуры и вытягнено его на гору. Теперь ажь розъяснила ся цѣла історія зъ втѣкачемъ. Показало ся, що той воякъ бувъ такъ званый снохода (somnambula), т. е. чоловѣкъ, що ходить въ снѣ. Якъ вôнъ выйшовъ зъ касарнѣ, що его нѣхто не спостерѣгъ, якъ перелѣзъ черезъ досыть высокій муръ и якъ по стрôмкôй скалѣ спустивъ ся ажь на берѣзку, того не умѣвъ вôнъ нѣякъ пояснити; казавъ лишь, що коли опинивъ ся на берѣзцѣ, пробудивъ ся и самъ не мôгъ поняти, що зъ нимъ дѣе ся; ажь коли розвиднѣло ся, спôзнавъ вôнъ цѣлу небезпечнôсть свого положеня и ставъ кликати о помôчь. Вôнъ видѣвъ, якъ въ долинѣ пôдъ нимъ гнали пастухи худобу на пашу, и кликавъ до нихъ, але они, видко, его не чули.

Другій выпадокъ ходженя въ снѣ, звѣстный зъ часôвъ французскои войны за Наполеона I. въ Испаніи. Въ Сараґоссѣ стояла испаньска залога, котра мала незадовго выступити противъ ворога. Одної ночи заалярмувавъ мѣсто голосъ бубна. Переляканѣ люде повыбѣгали на улицю, думаючи, що то вже ворогъ вôйшовъ до мѣста, коли тымчасомъ на свое диво побачили лишь одного однѣсенького вояка, тамбура, котрый убраный якъ до походу, бивъ съ цѣлои силы въ бубенъ. Та ще бôльше стало ихъ диво, коли побачили, що у тамбура очи замкненѣ, що вôнъ спить, а мимо того иде простѣсенько, серединою улицѣ та бе правильно въ бубенъ, якъ колибъ за нимъ поступавъ цѣлый полкъ войска.

Такихъ примѣрôвъ ходженя въ снѣ, якъ наведенѣ повысше, можна бы дуже богато навести; они звѣстнѣ загально и лучають ся досыть часто. Буває неравъ, що чоловѣкъ-снохода встане въ ночи зъ постелѣ, убере ся, робить въ хатѣ порядки, выйде на дворъ, вылѣзе на хату, злѣзе зъ неѣ, зайде назадъ до хаты, розбере ся, зложить свою одежь въ порядку и положить ся назадъ спати, а коли вôдтакъ пробудить ся якъ изъ звычайного сну, не знае, що зъ нимъ дѣяло ся и що

судъ завзывае также и всѣхъ вѣрителѣвъ до спадщины по бл. п. Борысекивичу, щобы до 28 н. ст. мая 1892 о 11 год. передъ полуднемъ зголосили ся въ тôмъ судѣ або внесли свои подання, бо въ противнôмъ случаю стратять свои права, хиба що мали бы право заставу.

— **Огнѣ.** Въ присѣлку Мелники приналежнôмъ до Первятичь (пов. сокальского) погорѣли три господарѣ на самъ Великдень, коли були въ церквѣ на вечѣрни. На мѣсце огню явили ся заразъ зъ сикавками огневû сторожѣ зъ Тартакова, Спасова, Копытова и Горбкова.

— **Крадѣжь въ церквѣ.** Въ Первятичахъ вдерлись крôзь закратованû вôкна до церкви ще въ мартѣ якûсь злодѣѣ и вломившись дверми въ захристіѣ забрали зъ церковной скарбоны готôвкою та дорогоцѣнностями понадъ 300 зр. Пôдозрѣнє упало на одного волоцюгу, бо на его ногавицяхъ хибувало якъ разъ кусника такого сукна, якій найшли по злочинѣ на кратахъ церковныхъ вôконъ.

— **Безъ сну.** Щобы розвязати пытанє, якъ довго здоровый чоловѣкъ безъ сну выдержати може, переведено въ Новôмъ Йорку недавно науковый експериментъ, котрому пôддало ся 6 мужчинъ. Чотири зъ нихъ выдержали безъ сну три дни, оденъ выдержавъ шѣсть а оденъ 7 днѣвъ. Оденъ зъ тыхъ двохъ, що выдержавъ 6 днѣвъ стративъ на вазѣ 8 фунтôвъ, другій, що выдержавъ 7 днѣвъ стративъ лише 6 фунтôвъ своеѣ ваги.

— **Убійство зъ забобону.** Про убійство въ Смедеревѣ въ Сербіи, про котре мы вже кôлька разôвъ доносили, наспѣли теперь точнû вѣсти зъ котрыхъ показує ся, що сербскій воякъ Василь Радуловичь убивъ свого товариша и приятеля, капраля вôдъ артилеріѣ Илію Константиновича лишь зъ забобону. Константиновичь розповѣдавъ Радуловичеви и другимъ своимъ товаришамъ, що ему черезъ пять ночей разъ по разъ снивъ ся якійсь чоловѣкъ, що показувавъ ему мѣсце, де есть закопаный великій скарбъ и казавъ, що скарбъ той добуде той, хто дасть собѣ вырѣзати гортанку и серце, абы кровю зъ нихъ покропити то мѣсце. Въ тôмъ мѣсци знайде ся також зелѣзну штабу и цѣлющій лѣкъ. Въ тѣло того хто дасть собѣ вырѣзати гортанку и серце, треба опôсля вложити назадъ гортанку и серце, покропити цѣлющимъ лѣкомъ, притулити до него зелѣзну штабу а тѣло тогды назадъ зросте ся и чоловѣкъ ожие та буде мати той скарбъ. Дня 14 с. м. розповѣдавъ то Константиновичь ще разъ Радуловичеви и казавъ, що вôнъ готовъ самъ пожертвуватись; нехай лишь Радуловичь зробить зъ нимъ такъ, якъ вôнъ каже. Въ ночи того дня пôйшли оба товаришѣ на означене мѣсце а Константиновичь забравъ ще зъ собою свôй коцъ, розстеливъ его на означенôмъ мѣсци розôбравъ ся до нага и положивъ ся а Радуловичеви наказавъ взятись до операціѣ и вôдтакъ чимъ скорше копати за скарбомъ. Радуловичь зъ разу не хотѣвъ, але вôдтакъ взявъ ся насамперѣдъ вырѣзати ножемъ гортанку. Константиновичь лежавъ спокôйно, не боронивъ ся лишь скреготавъ зразу зубами а вôдтакъ померъ. Радуловичь намучивъ ся опôсля довго закимъ выймивъ зъ него серце, але вôдтакъ вытиснувъ зъ него и зъ гортанки кровь на означене мѣсце и взявъ ся копати. Копавъ, копавъ, ажь до самого досвѣта, але не мôгъ нѣчого докопати ся; лишивъ тѣло товариша на мѣсци, а самъ вернувъ неспостережено до касарнѣ. Комісія слѣдча сконстантувала дѣйстно, що на Константиновичу не було анѣ слѣду, щобы вôнъ боронивъ ся, або щобы бувъ ще якось инакше покалѣченый, якъ то буває при пôдступнôмъ убійствѣ; знайшла також дѣйстно глубоко розкопану землю и переконала ся, що Радуловичь говорить правду. Якій буде конець Радуловича, поки що не знати.

— **Похоронъ черезъ спаленє.** Славный вѣденьскій рѣзбарь Генрихъ Наттеръ, що недавно тому померъ, приказавъ въ своѣй послѣднôй воли, щобы тѣло его по смерти спалити. Родина и приятелѣ его сповняючи волю покôйника, вôдвезли его тѣло до Ціріха въ Швайцаріи и тамъ при участи многихъ гостей завезли тѣло, до дому, де палять тѣла померших або до такъ званои „крематорія“. Дôмъ сей мѣстить ся за мѣстомъ въ задной части кладовища, вôддаленого може пôвъ годины вôдъ мѣста. Похоронъ вôдбувъ ся въ середу, а день передъ тымъ привезено тѣло и зложено въ цинковôй домовинѣ въ крематоріи. Коли вже на кладовыщи зôбрали ся всѣ гостѣ и почали входити до крематоріѣ, роздавъ ся въ пеи голосъ жалôбнои музики. Въ крематоріи есть окреме мѣсце для оркестры, котру удержує предприємство для паленя тѣлъ померших. Въ серединѣ крематоріѣ есть высокій муръ, що зъ чотирохъ сторôнъ окружає пѣчь, въ котрôй палять ся тѣла. Муръ той есть помальованый на темно, а въ переднои его стороны выстає якась нѣбы чотирогранна скриня, подôбна до домовины. Та скриня замыкаєсь малыми подвôйными дверцями. Теперь була она отворена и въ нѣй було видко домовину зъ тѣломъ покôйника. Передъ нею уставились гостѣ а оденъ зъ присутныхъ выголосивъ похоронну бесѣду. Вôдтакъ замкнулись дверцѣ и на даный знакъ покотилась домовина въ пѣчь, въ котрôй вже вôдъ 12 годинъ передъ тымъ палило ся и котра була розпалена ажь до 800 степенѣвъ Реоміра. Въ десять мінутъ по тôмъ розтопилась була цѣла цинкова домовина. Наттеръ умираючи зажадавъ, щобы учителеви его дѣтей, п. Пресбурґерови, було вôльно заглянути до печи, коли тѣло его буде горѣти. П. Пресбурґерови позволено отже черезъ дѣрку заглянути до печи, и вôнъ видѣвъ тогды, якъ поломѣнь обняла цѣле тѣло. Въ пôвтретя годины по спаленю, вôддѣлено попѣлъ вôдъ стопленого цинку, зложено въ урну и вôдтакъ вôдвезено до Ґмунденъ, де его зложать въ могилу.

Всячина.

— **Сила грому.** Въ Найгофенъ, надъ рѣкою Кремсъ, въ долѣшнôй Австріи, лютилась дня 15 с. м., о 2 год. по полудни, страшна буря зъ громами и градомъ. Буря надтягнула зъ полудневого заходу и наразъ заблысло такъ, що здавалось на хвилю, якъ колибъ огонь обнявъ цѣлу околицю. Вôдтакъ загремѣло страшно и грôмъ ударивъ въ величезну грушу, що стояла на якихъ сто крокôвъ вôдъ хаты одного селянина. А була то величезна груша, котрои пень мѣривъ въ обемѣ доокола 3 и пôвъ метра; можна бы було нарубати зъ неѣ 4 до 5 сяжнѣвъ дровъ. Ту грушу розôрвавъ отже грôмъ на тысячѣ куснѣвъ и розкинувъ ихъ зъ страшною силою на всѣ стороны. На сто крокôвъ доокола була земля засыпана великими и малыми кусями дерева, а зъ величезного пня оставъ ся лишь малый кусень на пôвтора метра высокій. Сила грому була такъ велика, що вырвала навѣть корѣнь, грубый за людску ногу, зъ землѣ, на два метры глубоко и кинула нимъ далеко на бôкъ. Оденъ кусень пня, такъ великій, що двохъ людей не можуть его пôднести, кинуло ажь на 70 крокôвъ далеко вôдъ пня на поле. Другій меншій кусень мусѣвъ летѣти великимъ каблукомъ, бо перелетѣвъ черезъ долинку и садъ та упавъ на 280 крокôвъ далеко. Другû куснѣ поспадали на вершки деревъ и тамъ повисли, або сторцомъ повбивали ся въ землю навѣть досыть глубоко. Що бы дерево було де попалене, нема и слѣду. По сѣмъ страшнôмъ громѣ буря притихла и розôйшла такъ, що ще лишь слабо було чути якъ бы десь зъ дуже далека гуркôтъ громôвъ. Видко зъ того, що въ тôмъ однôмъ громѣ зôбралась була вся сила електрична, якою воздухъ бувъ переповненый.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Прага 25 цвѣтня. Зачувати, що въ наслѣдокъ утвореня нѣмецкого суду окружного въ Векерсдорфѣ, въ Чехахъ, молодоческû послы носять ся зъ гадкою выступити зъ Рады державнои.

Парижъ 25 цвѣтня. Французского віцеконсуля зъ Діярбекіру, напали въ дорозѣ межи Александреттою и Алепомъ розбôйники турецкû и ранили одного изъ жандармôвъ, що его проводили. Французскій амбасадоръ въ Константинополи повѣдомивъ о тôмъ заразъ Порту.

Берлинъ 25 цвѣтня. Цѣсарь Вільгельмъ выѣхавъ до надреньскихъ провінцій, а канцлеръ ґр. Капріві до Карльсбаду.

Софія 25 цвѣтня. При ревізіи у одного вôрменина въ Рущуку найдено бомбы, котрû, якъ показалось, були наповненû дінамітомъ въ Галацу болгарскими еміґрантами. Аґентъ болгарскій, въ Константинополи Димитровъ, мавъ розмову зъ россійскимъ амбасадоромъ Нелидовомъ, въ котрôй Нелидовъ спытавъ его гордо, чи довго ще праса болгарска буде уѣдати на Россію. На то вôдповѣвъ Димитровъ, що доти, доки Россія не перестане пôдпирати болгарскихъ еміґрантôвъ.

Поѣзды зелѣзничû.

После середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891)

До Львова приходять:

- 8·31 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Станіслава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.
- 3·10 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова, и Стрыя.
- 11·12 п. особ.: зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.
- 6·17 п. особ.: зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова.
- 1·22 п. особ. 7·23 п. посп.: зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина.
- 11·22 п. особ.: зъ Коломыѣ, Саніславова и Гусятына.
- 7·50 п. мѣш.: зъ Равы Рускои.
- 3·46 п. мѣш.: зъ Сокаля и Белзця.

Зъ Кракова: о 8·50 п. особ., о 4·03 п. посп., о **7·15** п. мѣш. и 9·28 п. посп.

Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче: о 2·38 п. мѣш., о 2·08 п. пос. и о 7·01 (часъ львôвскій) п. особ.

робивъ. Давно вже слѣдили люде за причинами сего зъявища, але нѣхто якось не умѣвъ ихъ пояснити. Бувъ загальный погляд, що то свѣтло мѣсяця, чи таки самъ мѣсяць має якійсь такій вплывъ на тѣло декотрыхъ людей, що нѣбы то въ снѣ потягає ихъ за собою и заставляє ихъ ходити въ снѣ а навѣть лазити по такихъ мѣсцяхъ, по котрыхъ они на явѣ не то не зважились бы ходити, але на котрыхъ навѣть не могли бы удержатись. Людей такихъ называно длятого також люнатиками (вôдъ латиньского слова luna, що значить мѣсяць).

Що сей поглядъ бувъ неоправданый, побачимо пôзнѣйше, а поки що наведемо иншій примѣръ, котрый самъ по собѣ наказує шукати причины сего зъявища де инде. Кôлька лѣтъ тому назадъ, розписувались ґазеты широко про якогось французского моряка, котрому при якôйсь нагодѣ куля вôдшибла кусень кости зъ головы, такъ, що ажь вôдкрыла мозокъ. Мимо того, чоловѣкъ сей пôдъ опѣкою лѣкарѣвъ подужавъ, лишь въ его житю настала якась дивна змѣна. Вôнъ западавъ вôдъ часу до часу въ якусь сонность, спавъ, не говоривъ нѣчого, а мимо того ходивъ и сповнявъ всяку роботу якъ бы на явѣ. Очевидно, що ту змѣну въ тôмъ чоловѣцѣ выкликувало не що иншого, лишь рана вôдъ кулѣ въ головѣ, а безпосередною причиною того стану въ нѣмъ, була якась змѣна въ его тѣлѣ.

Перейдѣмъ теперь до иншихъ зъявищъ, отъ хочь бы до тыхъ, що дали причину до звѣстныхъ въ нашôмъ народѣ повѣрокъ, якъ вѣра въ уроки и опирѣ. Уроки, кажуть, беруть ся зъ очей. Хтось має такъ „поганû“ очи, що може наурочити. Цѣкаве при тôмъ, що коли послухати тыхъ многихъ оповѣданъ про наурочене, то выходить зъ нихъ, що уроки беруть ся по найбôльшôй части малыхъ дѣтей, дѣвчатъ и жѣнокъ; мужчины суть вôдъ нихъ безпечнѣйшû. Колибъ припустити, що уроки беруть ся дѣйстно зъ очей, то очевидна рѣчь, що то не самû очи мали бы якусь таку силу, котра наурочує, лишь та сила мусѣла бы десь глубше сидѣти въ чоловѣцѣ, въ цѣлôмъ его тѣлѣ, а лишь пробивалась бы зъ его очей. Що зъ очей видко дѣйстно неразъ и не одному чоловѣкови якусь дивну силу, се знають не лишь тû, котрыхъ мила або милый счарували очами, але се рѣчь загально звѣстна. Суть також люде, котрû не можуть вытримати погляду чіихсь очей, а то по найбôльшôй части люде о слабыхъ нервахъ, якъ дѣти и женщины.

Зъ вôдки взялась повѣрка въ опирѣ, мы вже разъ мали нагоду про се розказати. Пригадаємо отже лишь то, що буває хоробливый станъ чоловѣка, въ котрôмъ вôнъ заумирає; есть то такъ званый летарґъ. Але бо звѣстно також, що чоловѣкъ може штучно заумерти, якъ то заразъ побачимо.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Короля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный. вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родими плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансови и господарски обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, яки на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

АЛЬФРЕДЪ ФРЕНКЕЛЬ,

въ центральнôмъ складѣ

у Львовѣ улиця Гетманьска ч. 12.

Властитель широкозвѣстнои фабрики чобôтъ въ Медлінґу, поручае Вп. Публицѣ на весняный сезонъ свôй богато заосмотреный складъ товарôвъ чобôтныхъ, зъ найлѣпшого матеріялу, дуже солідного выробу, всѣлякого краю, для мущинъ, дамъ и дѣтей, по дивно дешевыхъ, сталыхъ цѣнахъ фабричныхъ. яки суть вытиснени на подошвахъ.

На головный складъ у Львовѣ, ул. Гетманьска, ч. 12, наспѣвъ теперь свѣжій транспортъ зъ 12560 паръ мужескихъ, 12560 паръ дамскихъ и 25200 паръ дѣточихъ черевикôвъ и чобôтъ, де то также знайде хорошу обслугу всяке замовлене, въ кождôмъ напрямѣ вôдповѣдно до смаку. зъ великою точностію пôдъ управою мого выпробованого заступника

ЛЄОНА РАНДА.

О численнй замовленя упрашае уклôнно

55 **Альфредъ Френкель.**

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакотками, также по цукорняхъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціоканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостваxъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року 60 к.
мѣсячно 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 83. | Нинѣ: гр. к. Аристарха; рим. к. Перегріна | Завтра: гр. к. Агафіѣ Ірин.; рим. к. Виталіса | Середа 15 (27) цвѣтня 1892. | Восходъ сонця 4 г. 49 м.; заходъ 7 г. 7 м. Баром. 757 терм. + 11·4° + 2 0°. | Рôкъ II.

Новый замахъ дінамітовый въ Парижи.

Нинѣ нема вже сумнѣву, що Францiя переходить тяжку внутрѣшну кризу, що анархізмъ, котрый въ послѣдныхъ часахъ проявивъ ся бувъ досыть сильно не лишь въ самôй Франціи, але майже на цѣлôмъ заходѣ, бо въ Испаніи, Портуґаліи, Анґліи, Белґіи и Италіи, ставъ якъ разъ въ Франціи найсильнѣйшій и обгортае тамъ щоразъ ширшіи круги. Якій наставъ переполохъ въ цѣлôй Франціи по четвертôмъ, найстрашнѣйшôмъ замаху дінамітовôмъ въ Парижи при улици Кліші, есть найлѣпшимъ доказомъ того, що заразъ по тôмъ замаху вынесло ся зъ Парижа бôльше якъ 35 процентъ всеи людности, хочь, що правда, по найбôльшôй части людей заграничныхъ, що парляментъ заразъ пôдъ враженемъ сихъ замахôвъ, ухваливъ кару смерти на тыхъ, що допускались бы тыхъ замахôвъ, и що правительство зъ цѣлою енерґією забрало ся слѣдити за анархістами. Головного виновника тыхъ замахôвъ дінамітовыхъ, не удавало ся довго выловити, але въ конци дôставъ ся и вôнъ въ руки справедливости. Здавало ся вже, що анархісты теперь налякають ся, що притихнуть, коли тымчасомъ показало ся, що они стали лагодити ся до тымъ сильнѣйшого опору. Мало що не по всѣхъ мѣстахъ французскихъ почавъ проявляти ся рухъ анархістичный и правительство було змушене вести дальше слѣдство и арештувати дальше людей пôдозрѣныхъ. Ревізіи и арештованя выказали, що межи всѣма анархістами въ Франціи, есть сильна звязь и що они лагодять ся до новыхъ замахôвъ.

Минувшои пятницѣ арештовано въ самôмъ Парижи 150 анархістôвъ, а кôлько ихъ арештовано на провінціи, годѣ ще нинѣ знати. У арештованыхъ не найдено вправдѣ дінаміту, але за то множество революційныхъ брошуръ и велику кореспонденцію, зъ котрои показало ся, що межи анархістами есть тѣсна звязь и що они лагодять ся до новыхъ замахôвъ а именно въ Аржантейль коло Парижа, постановили они высадити въ воздухъ церковь, въ котрôй мае бути друга правдива одежа Христова, подôбна якъ въ Тревірѣ, мерозство и полицію а въ самôмъ Парижи будынокъ справедливости.

Що найбôльше непокоило правительство, то було то, що очевидно тѣ замахи лагодились на день першого мая, коли то робôтники французскѣ хотять обходити свое свято и коли мають вôдбувати ся выборы до всѣхъ радъ громадскихъ. Анархісты очевидно лагодили ся до того, щобы сего дня выкликати загальный заколотъ и зробити революцію. Зъ обавы передъ тымъ днемъ а зъ другои стороны и длятого, щобы налякати анархістôвъ, постановило правительство прискорити процесъ Равашоля и назначено головну розправу на нинѣ. Рѣчь певна, що Равашоль бувъ бы засудженый на смерть. Не бракло однакожъ доказôвъ, що анархісты будуть старати ся въ якій небудь способъ вôдомстити ся за арештоване Равашоля и цѣлый Парижъ немовь перечувавъ, що наступить якійсь новый замахъ дінамітовый. Характеристичне було вже то, що до реставраціѣ, въ котрôй Равашоля арештовано, боялисъ люде вже заходити. Властитель реставраціѣ стративъ заразъ всѣхъ гостей и не видѣвъ иншого выходу, якъ лишь подати просьбу до правительства о вôдшкодоване за страту, яку вôнъ потерпѣвъ черезъ то, що у него арештовано згаданого анархіста, и очевидно анархісты схотять теперь на нѣмъ пôмстити ся. Нещасный може й не перечувавъ, що то вже такъ скоро наступить.

Нинѣ, якъ сказано мавъ розпочати ся процесъ Равашоля и ще таки нинѣ закôнчити ся. Тымчасомъ вчера саме передъ 10 годиною вечеромъ высаджено въ воздухъ цѣлый дôмъ, де арештовано Равашоля. Експлозія була страшна и годѣ навѣть знати, чи ѣ выконано лишь самымъ пôдкиненемъ бомбы, чи може бувъ цѣлый дôмъ пôдмінованый. Дехто догадуе ся, що бомбу пôдкинено до пивницѣ пôдъ домомъ, а дехто зновъ каже, що якійсь чоловѣкъ кинувъ бомбу до льокалю, де мѣстилась реставрація и каварня Веріого а самъ вôдтакъ чимъ скорше утѣкъ. Але як бы тамъ и не було, досыть, що цѣлый дôмъ зовсѣмъ розôрвало и покалѣчило тяжко богато людей. Самому реставраторове, Веріому, розтрѣскало обѣ ноги, покалѣчило его малу донечку, а жѣнка реставратора зъ переляку и въ виду страшного нещастя, зôйшла зъ розуму. Крôмъ того покалѣчило тяжко двѣ панѣ, що мешкали просто надъ реставрацією на першôмъ поверсѣ и ще богато другихъ людей.

Вѣсть о новôмъ замаху дінамітовôмъ, хочь то стало ся пôзнымъ вечеромъ, розôйшла ся летомъ блыскавки по цѣлôмъ мѣстѣ и выкликала страшенный переполохъ. На мѣсци катастрофы збѣгли ся заразъ сотки тысячѣвъ людей, явило ся вôдтакъ и войско, и обступило всѣ улицѣ около розваленого дому.

Страхъ наставъ такій, що що хвиля розносилась середъ товпы вѣсть о якихсь новыхъ

2

Гіпнотизмъ.

(Дальше.)

Въ Индіи есть релиґійна секта людей, що старае ся всѣлякими способами доступити вѣчнои щасливости, о котрôй такъ учать святѣ книги будайскѣ: „Вѣчна щасливôсть есть то той станъ, въ котрôмъ щезае всяка жура, въ котрôмъ кôнчить ся все людске а настае повенъ спокôй. Доки чоловѣкъ не дôйде до тои щасливости вѣчнои, то вôнъ заедно вôдроджуе ся, а коли ѣ осягне, перестае вôдроджувати ся". Люде, що належать до тои секты, такъ званѣ „джоґісы" або такожъ „факіры" (богомольцѣ, що жиють жебраниною), старають ся отже осягнути ту вѣчну щасливôсть всякими способами. Они морять ся передовсѣмъ голодомъ, не мыють ся и не чешуть ся; кажуть привязувати себе зелѣзными ланцухами до дерева або вѣшати лицемъ до всхôдъ сонця и такъ висять, доки ажь не згинуть; иншѣ лѣзуть на высоке дерево, обрубане зъ галузя, стають на самôмъ вершку на стятый зъ верху пень одню ного на пальцяхъ и такъ стоять, доки ажь силы ихъ не опустять и они не спадуть та не забють ся; ще иншѣ кажуть живцемъ закопувати ся въ землю и лишити лишь маленькій отвôръ въ нѣй, щобы могли вôддыхати. Декотрѣ зъ тыхъ факірôвъ выняйшли отже способъ штучно заумирати и длятого уважають ихъ въ Индіи за найсвятѣйшихъ, бо то, кажуть, люде, що живцемъ осягнули вѣчну щасливость. Якъ они то роблять, послухаймо, що розказуе В. Осборнъ, секретарь анґлійско индійского посольства на дворѣ магараджи (князя) въ Лагорѣ, Рунджіда Сінґа.

Оденъ факіръ обѣцявъ ся за великѣ грошѣ дати ся въ очахъ магараджи и цѣлого его двору закопати живцемъ на шѣсть недѣль въ землю. До того лагодивъ ся вôнъ черезъ шѣсть недѣль, не ѣвъ нѣчого густого, лишь пивъ по трошки молока. Коли прийшовъ день, въ котрôмъ мали его закопати въ землю, казавъ вôнъ залѣпити собѣ нôсъ и уха воскомъ. Вôдтакъ выкрутили ему языкъ въ ротѣ такъ, що вôнъ затkавъ ему и горло и дôрки, що идуть вôдъ носа до рота.

Теперь выйшовъ магараджа и цѣлый двôръ дивити ся, якъ факіра будуть живцемъ закопувати. Факіръ вдививъ ся стовпомъ въ одно мѣсце, ажь наразъ якъ сидѣвъ такъ и задеревѣвъ, заумеръ; его тѣло закостенѣло зовсѣмъ. Его тогды розôбрали, вложили въ полотняный мѣшокъ, котрый въ головахъ зашили и запечатали власною печаткою Рунджіда. Вôдтакъ принесли велику скриню зъ подвôйнымъ замкомъ, вложили въ ню факіра сидячки, замкнули и зновъ запечатали печаткою Рунджіда. Скриню спущено вôдтакъ въ муровану яму на три стопы глубоко пôдъ землею, заткано яму каменемъ, камѣнь присыпано землею а на землю насѣяно ячменю. До цѣлого сего мѣсця вело четверо дверей, зъ котрыхъ трое замуровано, а четвертѣ замкнено на два замки и запечатано печаткою Рунджіда. На приказъ магараджи розставилось доокола сего забудованя двѣ компаніи ґвардіѣ Рунджіда, котрѣ мали стерегти мѣсця, абы хто туды не зайшовъ. Магараджа, чоловѣкъ дуже недовѣрчивый, велѣвъ два разы заразъ по похоровѣ розкопувати могилу, щобы переконати ся, що въ скрини есть дѣйстно факіръ; за кождый разъ найдено въ нѣй факіра сидячки и неживого.

Наконець зôйшовъ ячмѣнь и надôйшовъ часъ, въ котрôмъ факіра треба було вôдкопати. Магараджа, Рунджідъ Сінґъ прикликавъ тогды Осборна, анґлійского капітана Уеда, що служивъ на его дворѣ за перекладчика, его лѣкаря та слугу факіра и всѣ пôшли на мѣсце, де факіръ бувъ закопаный. Все знайдено въ порядку. Дверѣ були замкненѣ и запечатанѣ, земля не рушана а коли скриню добули, то и она була замкнена и запечатана. Наконець отворили скриню и знайшли въ нѣй полотняный мѣшокъ такъ само зашитый и запечатаный, лишь дуже заплѣснѣлый. Коли его розпороли сидѣвъ въ нѣмъ факіръ, якъ сперву, лишь цѣле его тѣло було дуже зморщилось, руки и ноги задеревѣли а голова, якъ у мерця, перехилилась була на одно плече. Анѣ на грудехъ коло серця, анѣ на рукахъ и вискахъ не можна було дослухати ся, щобы бивъ живчикъ.

Теперь взявъ ся до него его слуга, котрый вже зъ давнои практики знавъ, якъ обходити ся зъ своимъ паномъ. Вôнъ обливъ насампередъ закостенѣлого факіра горячою во-

замахахъ и люде зъ переляку ажь не могли отямитись. Розпочались заразъ арештованя и въ першôй хвили арештовано десять людей; арештованя тревали до пôзна, але чи виновника прихоплено, не знати.

Цѣкава теперь рѣчь, якъ поступить собѣ правительство супротивъ сего найновѣйшого замаху анархістôвъ а особливо, чи розпôчне ся нинѣ процесъ Равашоля чи нѣ, бо звѣстна рѣчь, що анархісты постановили также высадити въ воздухъ будынокъ, въ котрôмъ мае ся судити Равашоль. Цѣкава дальше рѣчь, яке становище займе правительство и супротивъ маніфестацій въ день першого мая та чи буде могло спустити ся на свою поліцію. Треба знати, що париска поліція также не зовсѣмъ певна. Ото сими днями розôйшлась вѣсть, що поліція въ Парижи постановила домагати ся пôдвысшеня платнѣ, а колибъ то не наступило, то она рѣшилась страйкувати и въ день першого мая не явитись до службы. Зô всего, що нинѣ дѣе ся въ Франціи, выходить, що одна сила Франціѣ есть нинѣ ще лишь въ войску, а колибъ ще й оно въ важныхъ хвиляхъ вôдмовило услуги, то въ цѣлôй Франціи настала бы страшна анархія, страшнѣйша, якъ въ самыхъ початкахъ першои французкои революціѣ. Ба, що гôрша, анархізмъ прибравъ на заходѣ вже теперь такъ великй розмѣры, такъ вже приготовивъ собѣ ґрунтъ въ сусѣдныхъ зъ Франціею державахъ, що треба ще лишь одного смѣлѣйшого кроку анархістôвъ, однои поважнѣйшои неудачѣ тыхъ, що мають нинѣ власть въ своихъ рукахъ, а вôнъ готовъ обгорнути цѣлый заходъ и понестись навѣть по цѣлôй Европѣ. Отъ таку то перспективу представляють намъ замахи дінамітовй въ Парижи.

Переглядъ політичный.

Міністерство торговлѣ затвердило вже трасу зелѣзницѣ Станіславôвъ-Воронянка на лініи зелѣзничôй Станіславôвъ-Мармарошь-Сиготъ т. е. на Хриплинъ, Тысменичаны, Надвôрну и Делятинъ а вôдкинуло жадане интересованыхъ, щобы сю трасу повести на Лисець, Богородчаны и Надвôрну.

Нинѣ розпочинають ся засѣданя Рады державнои. Зачувати, що сесія потягне ся доти, доки не будуть залагодженй всѣ предложеня що до управильненя валюты и длятого оба правительства мали рѣшити ся скликати спôльнѣ Делеґаціи не скорше ажь пôдъ конець лѣта або въ осени.

Кажуть, що буковиньскимъ маршалкомъ краевымъ мае стати пос. Лупулъ. Dzien. Pol нотуе поголоску, що на мѣсце президента краю, ґр. Паче, мае прийти бар. Пляппартъ, шефъ секціѣ въ міністерствѣ для справъ внутрѣшныхъ.

На оногдашныхъ передвыборчихъ зборахъ въ Станіславовѣ выступали кандидаты, проф. Милевскій зъ Кракова, нотаръ дръ Затей и радникъ суду Гофмокль зъ своими кандидатскими бесѣдами. Послѣдный зъ ныхъ высказавъ ся мѣжь иншимъ за обовязковою наукою руского языка въ ґімназіяхъ и за повнымъ признанемъ правъ рускому народови.

Царь прибувъ зъ Ґатчины до Петербурга и вôдъ часу вступленя на престолъ замешкавъ першôй разъ въ Зимнôмъ дворци. — Зъ Петербурга доносять, що въ Катеринославѣ впала поліція на слѣды якогось революційного заговору, выкрыла тайну друкарню и арештувала богато людей.

Новинки.

Львôвъ дня 14 (26) цвѣтня.

— **Громадѣ Крачкова**, въ повѣтѣ ряшѣвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на будову школы.

— **Бл. п. Найд. Цѣсаревичь Рудольфъ** занимавъ ся въ послѣдныхъ часахъ збиранемъ матеріялôвъ до величавого выдавництва п. з. Unsere Jäger in Wort und Bild,, до котрого мали причинити ся своими творами Найд. Архікнязь Францъ Фердинандъ, Оттонъ, Вел. кн. Тосканьскій, кн. Филипъ Кобурґскій, кн. Шавмбурґъ-Ліппе и инш. Теперь, за призволенемъ Є. Вел. Цѣсаря редакцію того дѣла обнявъ Найд. Архікн. Францъ Фердинандъ а роботы поступили вже такъ далеко, що дѣло выйде ще сего року въ печати у Вѣдни.

— **Имснованя.** Міністеръ справедливости именувавъ лѣкаря-помôчника карныхъ заведень у Львовѣ, дра Казимира Березовского домовымъ лѣкаремъ тыхъ заведень. — Міністеръ рôльництва именувавъ асистента лѣсництва, Иполита Венгриновского управителемъ скарбовыхъ дôбръ и лѣсôвъ въ X. кл. ранґи поручаючи ему управу заряду лѣсôвъ и скарбовыхъ дôбръ въ Поляници; а елева лѣсництва Стан. Щастикевича ц. к. асистентомъ лѣсництва при гал. Дирекціи лѣсôвъ и дôбръ скарбовыхъ у Львовѣ.

— **Именованя епархіяльнй.** Перемыска консисторія именувала о. Кл. Копыстяньского пароха въ Реґезовѣ ординаріятскимъ комісаремъ въ справахъ сервітутовыхъ для деканата бѣцкого.

— **Зборы членôвъ Ставропигійского Института** вôдбули ся минувшои недѣлѣ въ полудне, на котрыхъ сеніоръ дръ Шараневичь здавъ справу изъ дѣяльности Ставропигійского Института за минувшій рôкъ а оденъ членъ вôдчитавъ справоздане касове. Опôсля выбрано на сей рôкъ сеніоромъ знову дра Шараневича, а заступниками сеніора проф. Поляньского и рад. Бережницкого; членами управляючого выдѣлу выбранй пп.: Гаврищкевичь, Глиньскій, рад. Голиньскій, Джулиньскій, Клемертовичь, рад. Левицкій, Плешкевичь, рад. Савчиньскій, Сивулякъ, Стоганчикъ, дръ Чипчаръ и дръ Яновскій.

— **Испыти зрѣлости въ семінаріяхъ учительскихъ** будуть розпочинати ся зъ кôнцемъ сего року школьного въ слѣдуючôмъ порядку: у Львовѣ: въ семінаріи женьскôй дня 1 липня; въ семінаріи мужескôй дня 7 липня; въ Станіславовѣ дня 1 липня; въ Тернополи, евентуально сли зайде потреба дня 14 липня; въ Перемышли дня 15 липня; въ Ряшевѣ дня 20 червня.

— **Справы особисти.** Въ недѣлю выѣхали до Вѣдня: ґр. Станіславъ Бадені, заступникъ краевого Маршалка п. Ант. Хамецъ и посолъ Барвѣньскій.

— **На памятникъ Володим. Барвѣньского** прислали Русины зъ Нового Санча 4 зр.

— **Бурмістромъ мѣста** Залѣщикъ при уконституованю ся рады выбрано одноголосно тамошного аптикаря п. С. Каетановича. Єго заступникомъ выбрано п. Млх. Кона.

— **Нова церковь.** Громадяне села Печеніѣ, повѣту перемышляньского будуть будувати у себе нову муровану церковь зъ трома банями, котрои коштны обчислено на 17.000 зр.

— **Змѣна властителѣвъ.** Добра Хлѣбичинъ набувъ вôдъ барона Ивана Капріого на власнôсть п. Олександеръ Задуровичь.

— **Засѣвы.** Зъ Сокальщины доносять, що озимины показують ся доста плохй. Ранни и пôзнй засѣвы пропали, лишь середнй будуть. Третину засѣвôвъ треба переорювати та засѣвати яриною. Зерно знидѣло въ земли задля великои посухи въ осени

— **Про огонь въ Шегиняхъ** подають теперь ще ось такй близшй вѣсти: Огонь выбухнувъ дня 11 с. м. о 3-ôй годинѣ надъ раномъ въ стодолѣ одного селянина и заки люде изъ сну пробудили си, въ однôй хвили обôймивъ всѣ загороды, такъ, що заки день зробивъ ся, згорѣло до тла 12 господарствъ а 37 будынкôвъ. Пятнацять родинъ, числячихъ 70 душь полишило ся безъ даху и кусника хлѣба и утратили въ огни весь запасъ пашѣ и насѣня весняного. Також всѣ знаряды господарскй погорѣли. О ратунку не могло бути и бесѣды, бо огонь такъ скоро обгорнувъ всѣ будынки, що погорѣлцѣ ледви

дою а вôдтакъ ставъ ему простувати руки и ноги. Опôсля зробивъ зъ пшеничнои муки и горячои воды тѣсто, наложивъ ему того теплого тѣста на цаль грубо на тѣмя и змѣнявъ его такъ три разы. Зъ носа и зъ ухъ вôдлѣпивъ вôскъ и повыймавъ бавовну, розваживъ ему на силу якимсь зелѣзомъ зубы, отворивъ ротъ и розôгнувъ языкъ назадъ такъ, якъ повиненъ бути; языкъ ще кôлька разôвъ корчивъ ся и загинавъ ся знову въ давне свое положене. Наконець розтопивъ трохи масла и намаствивъ нимъ факірови повѣки, щобы ихъ лекше можна отворити; коли ихъ пôднѣсъ, стояли очи пôдъ ними стовпомъ и були такъ мутнй, якъ у мерця.

По сѣй операціи, зачало тѣло факіра поволеньки нѣбы дрожати, нѣбы кидатись якъ бы въ конвульсійныхъ судорогахъ, нôздрѣ вôддули ся и живчики стали поволеньки бити. Слуга вливъ тогди факірови масла до рота, а по хвили стали у него очи добувати ся зъ ямокъ трошки бôльше на верхъ, вôнъ приходивъ до себе и здавалось, що вже пôзнае людей. По якôмсь часѣ ставъ вôнъ навѣть дуже поволеньки, якъ бы якимсь гробовымъ голосомъ, говорити и вôдозвавъ ся до магараджи: „Чи вже вѣришь теперь менѣ?“ Рунджі Сінґъ признавъ, що вѣрить, давъ факірови нашийникъ, вышиваный густо перлами, два золотй нараменники, дорогу шовкову одежу и ще другй дорогоцѣннй подарунки.

Про подôбный, але ще цѣкавѣйшій фактъ, бо при нѣмъ ужито всякихъ мѣръ осторожности, щобы недопустити нѣякого обманьства, розказуе оденъ анґлійскій майоръ, що бувъ при вôддѣлѣ анґлійского войска, котрый стоявъ залогою въ Конканѣ, недалеко Бомбаю. Одного дня, — розповѣдае той майоръ — прийшовъ до него браманьскій начальникъ и просивъ его, щобы вôнъ позволивъ, абы оденъ изъ его святыхъ людей давъ ся живцемъ закопати на девять днѣвъ на тôмъ поли, що призначене для вправъ войсковыхъ. То поле есть — казавъ вôнъ — длятого догôдне, бо на нѣмъ можна бути безпечнымъ вôдъ всѣлякого обманьства, а о то розходить ся „святому чоловѣкови“. Майоръ не хотѣвъ зъ разу на то пристати, але вôдтакъ таки згодивъ ся, ба ще й постановивъ, що факіра мають стеречи магометаньскй вояки, котрй Индôвъ и ихъ вѣры не люблять и длятого певно не допустять до нѣякого обманьства. Факіра отже закопано въ гробѣ на чотири стопы глубокôмъ и то не въ домовинѣ, а просто лишь въ мѣшку, зробленôмъ зъ верблюдинои вовны. Поле, де его закопано, стерегло не лишь войско день и нôчь, але також тысячѣ и тысячѣ Индôвъ. Третого дня однакожь зробило ся майорови якось дуже маркотно; его взявъ страхъ, що Инды зроблять доносъ до его властей, що то вôнъ умысно велѣвъ ихъ „святого чоловѣка“ закопати живцемъ въ землю, по просто его убивъ; вôнъ буде вôдтакъ мусѣвъ за то вôдповѣдати передъ своими властями и его жде за то строга кара и деґрадація. Вôнъ велѣвъ отже заразъ прикликати до себе начальника и сейчасъ приказавъ ему вôдкопати факіра. Начальникъ не хотѣвъ на то пристати и ставъ ему доказувати, що то такій святый чоловѣкъ, що може безпечно лежати въ земли не то девять днѣвъ, але хочь бы й цѣлый рôкъ, ба навѣть и сто лѣтъ, а не умре. Але майоръ не давъ ся переконати, лишь выѣхавъ на поле и тамъ въ присутности начальника, войска и множества людей, велѣвъ грôбъ розкопати и выдобути зъ него факіра. Коли святого выймили зъ гробу, майоръ дуже налякавъ ся, бо факіръ бувъ неживый и зовсѣмъ закостенѣлый. Тй, що знали, якъ зъ факіромъ обходити ся, взяли ся заразъ приводити его до житя; але дарма, мучили ся цѣлу чверть годины коло него, а факіръ не хотѣвъ вôджити. Майора бравъ чимъ разъ бôльшій страхъ, а Инды були певнй того, що факіръ вôджие. И дѣйсто, по цѣлôй годинѣ трудôвъ и заходôвъ, факіръ вôдживъ та вôдзыскавъ свою давну силу духа й тѣла.

Очевидно, що не будемо на то все присягати, що повысше розказано, бо мы при тôмъ не були и не видѣли всего на власнй очи, але наводимо тутъ факты, на котрй покликують ся люде фаховй, що слѣдять за гіпнотизмомъ, а они, видко, мають певну причину вѣрити въ можливôсть того рода штучно выкликуваныхъ зъявищь. Та впрочôмъ рѣчь давно звѣстна, що индійскй факіры умѣють якимсь штучнымъ способомъ выкликувати въ собѣ сонну закостенѣлôсть. Они розказують, що въ часѣ такои закостенѣлости снять ся

въ житемъ поутѣкали. Шкоду обчисляють на 12.000 зр. Два господарѣ були неубезпеченѝ, а прочѝ були вправдѣ убезпеченѝ, але ледви въ четвертôй части вартости голыхъ будынковъ.

— **Въ Болестрашичахъ** въ Перемыскôмъ стала ся якъ доносить Gazeta Przem. — така пригода: Въ тамошнôй горальни властителя А. Ґольдфінґера пукла дня 20 с. м. баня, въ котрôй робила ся варка а въ наслѣдокъ того трохъ робôтниковъ: Михайло Клюшь, Марко Голова и Михайло Кульгава попарило ся такъ тяжко, що ихъ треба було вôдвезти до шпиталю въ Перемышли. Клюшь и Голова вже тамъ померли а Кульгава догарає. Причиною нещастя мала бути недбалôсть надзорну въ горальни.

— **Страшна смерть.** Въ Бряѣ на Буковинѣ робила селянка Марія Маковникъ кошѣ соломянѝ и положила ся спати. Зъ невыслѣдженои доси причины занялась нагромаджена солома а поломѣнь обняла внутро хаты и нещасливу жѣнку, котра такъ попеклась, що въ кôлька хвиль сконала.

— **Збанкрутувавъ** Жигм. Сперберъ въ Станіславовѣ.

— **Вовки зъѣли дитину.** Въ страстный тыждень вôшовъ въ Брявѣ на Буковинѣ селянинъ Илашь Полохапъ въ лѣсъ за дровами а за нимъ взяла ся при краснôмъ та теплôмъ дни и єго 4-лѣтна донечка, щобы собѣ бриндушокъ узбирати. Дитина зайшла далеко въ лѣсъ и вôдбилась вôдъ батька. Илашь приладивши дровъ, почавъ кликати, ба й шукати дитины та все надаремно. Другои днины шукали родичѣ и сусѣды дитины по цѣлôмъ лѣсѣ вôдъ зорѣ до ночи, та ажь третого дня удало ся людямъ при помочи жандарма найти черепъ зъ головы дитины, котру мабуть зъѣвъ вовкъ. А вовкôвъ на Буковинѣ велика сила. Вôдъ 1 вересня м. р. до теперь убито въ брявôвскихъ лѣсахъ 14.

— **Вовки** въ значнôмъ числѣ появились знову на Буковинѣ и загрызли въ Терешенахъ кôлька штукъ худобы.

— **Про найдене трупа въ ставѣ въ Сокальщинѣ** дôстало „Дѣло“ вѣсть, зъ котрои выходить, що возьный сокальского суду, котрого трупа найдено, не называвъ ся Курицкій лишь Констанкевичь и що єго найшли три господарѣ зъ Комарова, котрѝ въ велику суботу пустились були човномъ по ставѣ на свôй островець. Констанкевичь мавъ бути заможнымъ чоловѣкомъ и носивъ грошѣ при собѣ, длятого упало пôдозрѣнє, що єго хтось убивъ и обрабувавъ. Жѣнка єго ѣздила свого часу вздовжь границѣ россійскои и розвѣдувала за нимъ але надармо. Ажь теперь показало ся, що возьный идучи зъ паперами въ Волицѣ до Комарова хотѣвъ мабуть скоротити собѣ дорогу та пустивъ ся ставомъ по леду и очевидно заломивъ ся на нѣмъ та утопивъ ся. Паперы и грошѣ, звышь 500 зр. удало ся зовсѣмъ добре высушити. Обдукція и похоронъ тѣла вôдбули ся въ Сокали.

— **Крадежи.** Въ Розджаловѣ, сокальского повѣта выслѣдила жандармерія двохъ злодѣѣвъ, котрѝ тамъ такъ розгосподарувались, що щó другои або третои ночи мусѣла бути десь нова крадѣжь. Оденъ зъ тыхъ злодѣѣвъ єсть таки розджалôвскій слуга а другій господарь зъ села Зубкова.

— **Самоубійства.** Въ Станіславовѣ, въ касарняхъ войсковыхъ застрѣливъ ся дня 21 с. м. пôдофіциръ 69 батал. обороны краєвои, Яремковъ, а причиною самоубійства мала бути обава кары, яка ждала Яремкова за нелюдске поступованє зъ пôдвластными єму вояками. — Въ Стрыю були сими днями ажь три выпадки самоубійства. Дня 20 с. м. вôдобравъ собѣ житє жидъ Ґотесманъ, студентъ осьмои клясы ґімназіяльнои въ Станіславовѣ. Ґотесмана не хотѣли задля єго неморальности приймити въ Станіславовѣ до школы и вôнъ прийшовъ до Стрыя, де єго то само стрѣтило. Батько єго вырѣкъ ся а въ Стрыю вôдсунулась вôдъ него и дальша єго родина. Ґотесманъ вôдобравъ собѣ тогды житє въ однôмъ тамошнôмъ заѣздѣ. Того самого дня вôдобравъ собѣ житє черезъ повѣшенє резервістъ Иванъ Федоровъ, котрого — якъ кажуть — покликано на самѝ Великоднѝ свята до вправъ. Причиною самоубійства мала бути туга за родиною. На другій день утопивъ ся бувшій урядникъ маґістрату Лєшь, 70-лѣтный старикъ, побоюючись одвѣчальности за спроневѣренє повѣреныхъ єму грошей. — У Львовѣ вôдобравъ собѣ вчера по полудни житє въ Молдавскôмъ готели маґістеръ фармаціѣ Бернардъ Розенбахъ, жидъ, выстрѣломъ зъ револьверу. Коли выважено дверѣ, найдено въ комнатѣ вже лишь ще теплого трупа. Розенбахъ бувъ родомъ зъ Станіславова, а въ послѣднихъ часахъ перебувавъ въ Мостискахъ. Причиною самоубійства була, здаєсь, якась недуга мозкова.

— **Намѣрене самоубійство.** На черновецкôмъ передмѣстю Клокôчка хотѣла ґаздиня Маґда Маранчукъ въ ориґінальный способъ вôдобрати собѣ житє. Она наносила до хаты велику купу соломы, замкнула хату пôдпалила солому а сама сѣла на самôмъ вершку и чекала смерти. На щастє сусѣды пôдглянули досыть скоро огонь и выратували єѣ. Теперь же потягнено єѣ передъ судъ до одвѣчальности.

† Посмертнѝ вѣсти.

О. Северинъ Литвиновичь, радникъ митрополичои консисторіѣ львôвскои и парохъ въ Серафинцяхъ, городеньского деканата, рôдный братъ бл. п. митрополита Спиридона Литвиновича, упокоивъ ся дня 13 цвѣтня въ 67-ôмъ роцѣ житя а 40-ôмъ священьства. Вѣчна єму память!

Василій Стахевичь, купець, обыватель мѣста и членъ рады мѣскои въ Тернополи упокоивъ ся по довгôй недузѣ дня 21 цвѣтня въ 71-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна єму память!

Господарство, промыслъ и торговля

Змѣна розкладу ѣзды. Зъ днемъ 1 мая входить въ житє на галицкихъ зелѣзницяхъ державныхъ новый розкладъ ѣзды а именно:

На шляху Львôвъ-Краковъ вôдходять зô Львова: зъ головного дворця после львôвского годинника о годинѣ 5-ôй мінутъ 26 рано поѣздъ особовый, о год. 11-ôй мін. 1 рано поѣздъ особовый, о год. 3-ôй мін. 7 по полудни поѣздъ курієрскій, о год. 7-ôй мін. 55 вечеромъ поѣздъ особовый и о год. 10-ôй мін. 41 вечеромъ поѣздъ курієрскій. — Приходять до Львова: о годинѣ 6-ôй мін. 1 рано поѣздъ курієрскій, о год. 9-ôй мін. 1 рано поѣздъ особовый, о год. 2-ôй мін. 50 по полудни поѣздъ курієрскій, о год. 6-ôй мін. 46 вечеромъ поѣздъ особовый и о год. 9-ôй мін. 32 вечеромъ поѣздъ особовый.

На шляху Львôвъ-Пôдволочиска вôдходять зô Львова (зъ Пôдзамча): о год. 10-ôй мін. 2 рано поѣздъ особовый, о год. 3-ôй мін. 10 по полудни поѣздъ курієрскій и о год. 10-ôй мін. 52 вечеромъ поѣздъ особовый. — Приходять до Львова (на Пôдзамче): о год. 9-ôй мін. 17 рано поѣздъ особовый, о год. 2-ôй мін. 45 по полудни поѣздъ курієрскій, о год. 6-ôй мін. 55 вечеромъ поѣздъ особовый.

Зô Львова до Черновець и Сучавы вôдходять: о год. 6-ôй мін. 36 рано поѣздъ поспѣшный, о год. 9-ôй мін. 56 рано поѣздъ особовый, о год. 3-ôй мін 22 по полудни поѣздъ особовый и о год. 10-ôй мін. 56 вечеромъ поѣздъ особовый. — Приходять до Львова зъ Черновець: о год. 7-ôй мін. 56 рано поѣздъ особовый, о год. 1-ôй мін. 42 по полудни поѣздъ особовый, о год. 7-ôй мін. 6 вечеромъ поѣздъ особовый и о год. 10-ôй мін. 9 вечеромъ поѣздъ поспѣшный.

Зô Львова до Стрыя и Лавочного вôдходять: о год. 6-ой мін. 16 рано поѣздъ особовый, о год. 10-ôй мін. 21 рано поѣздъ особовый, о год. 7-ôй мін. 41 вечеромъ поѣздъ особовый. — Приходять до Львова зô Стрыя и Лавочного: о год. 1-ôй мін. 41 въ ночи поѣздъ особовый, о год. 9-ôй мін. 16 рано поѣздъ особ., о год. 2-ôй мін. 35 по полудни поѣздъ особовый.

Зô Львова до Белзця вôдгодить поѣздъ особовый о год. 9-ôй мін. 51 рано. — Приходить до Львова зъ Белзця: о год. 4-ôй мін. 48 по полудни поѣздъ особовый.

Зô Львова до Сокаля вôдходить поѣздъ мѣшаный о год. 7-ôй мін. 36 вечеромъ. — Приходить до Львова зъ Сокаля поѣздъ мѣшаный о год. 8-ôй мін. 32 рано.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 26 цвѣтня. Приватный доцентъ львôвского університету, Кавчиньскій, именованый надзвычайнымъ професоромъ для романьскои фільольоґіѣ при краковскôмъ університетѣ.

Парижь 26 цвѣтня. Експльозія розôрвала лишь реставрацію Веріого а готель незначно ушкодженый. Веріому треба було одну ногу вôдняти. Одного гостя покалѣчило тяжко. Кельнерови Лєротови не стало ся нѣчого, а єго жѣнку скалѣчило лишь легко; крôмъ того покалѣчило легко ще й 15 людей, що якъ разъ пôдчасъ експльозіѣ переходили улицею. Арештовано якогось чоловѣка, котрый пôдчасъ експльозіѣ кричавъ: Най жиє анархія! — арештовано такожь двохъ людей, що перебранѝ за селянъ хотѣли вечеромъ вынаймити комнату въ готелю; ихъ не приймили до готелю длятого, що выглядали пôдозрѣными.

Прага 26 цвѣтня. Старочехи Затка и Маттушь выступили зъ комісіѣ для розмеженя судовыхъ округôвъ, покликуючись на ухвалу старочеческихъ мужѣвъ довѣрія. Президентъ комісіѣ закрывъ засѣданє и заявивъ, що вôднесе ся письменно до Ріґера.

Петербургъ 26 цвѣтня. Царь перенѣсъ ся до Ґатчины.

Букарештъ 26 цвѣтня. Парляментъ вôдкрыто. Міністеръ вôйны зажадавъ 25 міліонôвъ на нове узброєнє войска и на будову касарень.

Поѣзды зелѣзничѝ.

После середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

Зô Львова вôдходять:

5·50 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Нов. Санча, Лавочного, Пешту, Мункача, Станіславова и Гусятына.

10·54 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Сухои и Станіславова

7.48 п. особ.: до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова, Гусятина, Хирова и Сухои.

4·48 п. особ.: до Станіславова и Коломыѣ.

8·40 п. посп. **9.48** п. особ. до Станіславова, Черновець, Сучавы, Ясъ, Гусятина.

3·54 п. особ.: Станіславова, Черноець. Яссъ и Букарешту.

8·49 п. мѣш.: до Белзця и Сокаля.

5·40 п. мѣш. до Равы Рускои.

До Кракова: о **4·20** п. особ., о 7·20 п. особ., о 2·28 п. посп. и о **8·30** п. мѣш.

До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча: о 10·15 п. особ., о **4·22** п. посп. и о **11·05** (часъ львôвскій) п. мѣш.

Примѣтка: Годины надрукованѝ грубыми числами означаютъ часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год 5 мін. 59 рано.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

имъ якѝсь дуже приятнѝ сны и що мають всѣлякѝ привиды. Ту закостенѣлость выкликують они иногдѣ въ той способъ, що завертають очи до горы и дивлять ся въ саму середину мѣжь бровы. Черезъ таке незвычайне напружене нервôвъ очныхъ а вôдтакъ и всѣхъ нервôвъ въ головѣ западають въ якусь дрѣмоту, въ котрôй имъ щось привиджує ся. Коли имъ привидить ся н. пр. чоловѣкъ безъ головы, то они кажуть, що мають ще лишь коротко жити.

Впрочôмъ така штучна закостенѣлôсть не була бы нѣчимъ дивнымъ въ виду того, що она приходить не разъ, якъ то знаємо вже дуже добре, и сама себе. Що люде можуть западати въ сонъ, котрый тревае не то цѣлыми тыжднями, але й мѣсяцями, поучае найлѣпше хочь бы сонъ гôрника въ Мысловицяхъ на прускôмъ Шлеску, Лятуса, котрый спавъ цѣлыхъ пять мѣсяцѣвъ. Головна тутъ лишь рѣчь вынайти причину такого сну, а то доси не удало ся; припускають лишь загально, що єѣ треба шукати въ якôйсь змѣнѣ въ нервахъ чоловѣка.

(Дальше буде.)

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.